

Počátkem roku byl v Rusku zformován 1. jihoslovanský prapor, který byl následně transportován po železnici do Murmańska a poté francouzskou lodí do Evropy. Jeho cesta skončila 19. března 1917 v Soluni, kde byl přiřazen k 7. srbskému pluku krále Petra. Ze sboru bylo, na zásah ruských orgánů, povoleno odejít nespokojeným vojákům. Mezi ně patřila i značná část Čechů, z nichž většina se stala příslušníky srbské armády v naději, že se v rámci ní bude tvořit samostatná česká jednotka, což se však nestalo. Ze srbské armády však neodcházeli ve zlém. V jednom z posledních rozkazů vyjádřil velitel srbského sboru českým dobrovolcům díky za vykonané služby a popřál jim hodně štěstí v řadách čs. armády. I vojáci samotní si na tento sbor odnášeli dobré vzpomínky, bylo to tím, že Srbové jim byli vděční za přinášené oběti a nehleděli na ně jako na dobrodruhy s nepochopitelnou motivací k boji proti vlastním krajanům. Někteří Češi odešli ze srbského sboru ještě následně při jeho průjezdu Francií a přidali se k tam vznikajícím legiím.

9. 1. 1917

V Petrohradu a Moskvě začaly protestní demonstrace proti hladu a válce.

10. 1. 1917

Země Dohody zaslaly americkému prezidentu Wilsonovi své stanovisko k cílům svých válečných operací a k uspořádání světa po válce. Bylo mezi nimi navrácení Alasky-Lotrinska Francii, osvobození Italů, Rumunů a Slovanů, včetně „Tchéco-Slovaques“, což bylo zřejmě první skutečně oficiální deklarování společného státního útvaru. Dále pak pochopitelně vyklizení Belgie, Srbska a obsazených území Ruska, Francie a Rumunska.

16. 1. 1917

Britské námořnictvo zachytilo šifrovaný telegram, v němž nabízel německý ministr zahraničních věcí Arthur Zimmermann spojení Mexiku v jeho dlouholetém sporu se Spojenými státy s podporou úsilí vrátit Mexiku původně jeho území Texasu, Arizony a Nového Mexika. Americký prezident Woodrow Wilson zveřejnil dopis den před zahájením veřejné debaty o vypovězení války Německu.

17. 1. 1917

V zajateckém táboře Santa Maria Capua Vetere v Itálii byl založen Československý dobrovolnický sbor jako přípravný orgán pro vznik čs. legií v Itálii.

31. 1. 1917

Opětovně (poprvé již 24. 1.) předsednictvo Českého svazu říšských poslanců odmítlo prohlášení spojenců z 10. ledna o osvobození Čechoslováků a znovu vyhlásilo loajalitu Rakousku-Uhersku. Tím pochopitelně poškodili prestiž českých zahraničních aktivit, ale zároveň i svou autoritu doma. Na podnět ministra zahraničí hraběte Ottokara Czernina z Chudeni vydal svaz veřejné prohlášení, že požadavek osvobození Čechoslováků v dohodové nótě je jen urážkou českého národa, který vidí svou budoucnost jen pod žezlem habsburským. Podle Maffie to však bylo jen dílem těch, kteří se pod prohlášení podepsali, a nelze to tedy považovat za vůli národa. V květnu pak více než 200 českých spisovatelů vydalo manifest vyzývající poslance, aby se stali pravdivými mluvčími svého národa.

1. 2. 1917

Německo nasadilo 150 ponorek na tzv. neomezenou ponorkovou válku, která měla paralyzovat zásobování Velké Británie. Potápěny byly všechny lodě spojenců i neutrálních států.

3. 2. 1917

Německá ponorka potopila americkou loď Housatonic. USA jako reakci přerušily s Německem diplomatické styky.

5. 2. 1917

Poslední jednotky armády USA opustily Mexiko. Pancho Villa, mexický revolucionář a partyzánský vůdce v mexické občanské válce, však nebyl dopaden. Mexický prezident V. Carranza vyhlásil novou ústavu, čímž bylo formálně ukončeno období občanské války.

7. 2. 1917

Německo vyhlásilo, že zadržuje všechny občany USA žijící v Německu jako rukojmí.

13. 2. 1917

V pařížském hotelu Elyées byla zatčena tanečnice Mata Hari pro podezření ze špionáže ve prospěch Německa.

15. 2. 1917

M. R. Štefánik jednal v Rusku s hlavním stanem o transportu dobrovolníků z Rumunska.

21. 2. 1917

Za první tři týdny neomezené ponorkové války potopili Němci 1 340 spojeneckých a neutrálních lodí. Ve stejné době se však podařilo do Velké Británie doplout a odplout 6 075 lodím se zásobami, potravinami i výzbrojí.

29. 2. 1917

Carská vláda schválila ustavení Národní rady československé na Rusi a poukázala na její konto 33 000 rublů. Na každý další rok přislíbila 8 000 rublů.

2. 3. 1917

Americká Sněmovna reprezentantů se usnesla ozbrojit americké obchodní lodi proti německým ponorkám.

10. 3. 1917

V Petrohradě vypuklo povstání (tzv. Únorová revoluce – podle pravoslavného kalendáře totiž bylo 25. 2.). V důsledku nespokojenosti obyvatel s válečnými útrapami a hladem v zemi byla vyhlášena v Petrohradě generální stávk, která je považována za počátek Únorové revoluce. V jejím důsledku odstoupil car Mikuláš II. a moc získala Prozatímní vláda. Vedle toho však začaly vznikat revoluční orgány, tzv. sověty (rady) dělnických, rolnických a vojenských zástupců. Největší moc měl Petrohradský sovět dělnických a vojenských zástupců, který vládě nedůvěřoval a přisvojoval si postupně moc i práva vlády i dumy.

10. 3. 1917

Rakouský císař Karel I. se obrátil na francouzského prezidenta Raymonda Poincarého s mírovou nabídkou. Francouzské podmínky pro uzavření separátního míru však nakonec odmítl.

14. 3. 1917

Ruské jednotky prakticky na celé frontě se začaly bouřit. Frontě tak hrozilo zhroucení.

15. 3. 1917

Car Mikuláš II. jmenoval ministerským předsedou liberálního knížete Georgie Lvova a abdikoval ve prospěch svého bratra Michaila.

17. 3. 1917

M. R. Štefánik předal ministru Ruské revoluční vlády P. N. Miljukovovi žádost o uznání Čs. národní rady a návrh na jmenování její odbočky v Rusku.

21. 3. 1917

Ruská vláda vedená knížetem Lvovem nařídila, aby bývalý car a jeho choť byli považováni za zajatce a byli internováni v Carském Selu.

Petr Říha, foto archiv autora

{phocagallery view=category|categoryid=147|limitstart=0|limitcount=0}